Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies
Volume 7, Issue 04 (April -2026)
www.tamilmanam.in
ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary
Issue DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026

Ku. Kothandapani Pillai's 'Eeradi Irunooru' in the 20th-Century Ethical Literary Tradition: A Deep Historical, Literary, and Psychological Study

Dr. R. N. Sreekala*,
Assistant Professor, Tamil Research Centre, Tamil Art Research Lab, S.T. Hindu College, Nagercoil.
*Correspondence: sreeshakthi.1974@gmail.com

Article Info
Received on 21-Mar-2026, Revised on 27-Mar-2026, Accepted on 27-Mar-2026, Published on 01-April-2026

ABSTRACT

In the history of Tamil literature, ethical literatures (Ara Ilakkiyam) hold a primary place in constructing social morality and life values. Following the objective heroism and subjective love of the Sangam era, the ethical works of the Post-Sangam period emerged to teach high ideals and the impermanence of human life.

As a modern-era continuation of this rich ethical tradition, 'Eeradi Irunooru', composed by Ku. Kothandapani Pillai (Rao Sahib) in the 20th century, stands out as an exceptional work. Utilizing the Kural Venpa—the poetic meter of the Thirukkural—the book is categorized into three major sections: Aesthetics, Psychology, and Worldly Affairs, making it highly relevant to modern contexts.

Consisting of 200 poems, this work follows the two-line couplet format of the Thirukkural to present ethics through a lens of aesthetic sensibility and realism. This research paper provides a detailed analysis of the author's multi-faceted personality, the structure of the book, and the values handled within it, such as motherhood, poetic excellence, authorship, criticism, psychology, and worship. Furthermore, it compares Kothandapani Pillai's thoughts with the modern critical theories of scholars like A. S. Gnanasambandan and T. S. Natarajan, evaluating the contribution of this work to the 20th-century Tamil Renaissance.

KEYWORDS: *Motherhood, Poetic Excellence, Authorship, Literary Quality, Art of Criticism, Psychology, Worship, Ku. Kothandapani Pillai, Eeradi Irunooru, Modern Ethical Literature, Kural Venpa, Rao Sahib, Tamil Renaissance*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies
Volume 7, Issue 04 (April -2026)
www.tamilmanam.in
ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

20-ஆம் நூற்றாண்டு அற இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் கு. கோதண்டபாணி பிள்ளையின் 'ஈரடி இருநூறு': ஓர் ஆழமான வரலாற்று, இலக்கிய மற்றும் உளவியல் ஆய்வு

***முனைவர்இரா.நி.ஸ்ரீகலா,** உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்உயராய்வுமையம், தமிழ்க்கலைஆய்வகம், தெ.தி.இந்துக்கல்லூரி, நாகர்கோவில்.

1. ஆய்வுச் சுருக்கம் (Abstract)

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அற இலக்கியங்கள் என்பவை சமூகத்தின் ஒழுக்க நெறிகளையும் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் கட்டமைப்பதில் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. சங்க காலத்தின் புறவயமான வீரத்தையும் அகவயமான காதலையும் தொடர்ந்து தோன்றிய சங்கம் மருவிய கால அற இலக்கியங்கள், மனித வாழ்வின் நிலையாமையை உணர்த்தி, உயரிய நெறிகளைப் போதித்தன. இத்தகைய செழுமையான அறப் பாரம்பரியத்தின் நவீன காலத் தொடர்ச்சியாக, 20-ஆம் நூற்றாண்டில் உதித்த ஒரு மிகச்சிறந்த படைப்பு கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை (ராவ் சாகிப்) அவர்களால் இயற்றப்பட்ட 'ஈரடி இருநூறு' ஆகும். திருக்குறளின் யாப்பு வடிவமான குறள் வெண்பாவைக் கொண்டு, அதே சமயம் நவீன காலச் சூழலுக்குப் பொருத்தமான வகையில் கலையியல், மனவியல், உலகியல் என மூன்று பெரும் பிரிவுகளில் இந்நூல் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. 200 பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூல், திருக்குறள் போன்றே இரண்டடிகளால் அமைந்து அறத்தை அழகியல் உணர்வோடும் எதார்த்தத்தோடும் முன்வைக்கிறது. இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை, நூலாசிரியரின் பன்முக ஆளுமை, நூலின் கட்டமைப்பு, அதில் கையாளப்பட்டுள்ள தாய்மை, பாநலம், எழுத்தாண்மை, திறனாய்வு, உளவியல் மற்றும் வழிபாடு போன்ற விழுமியங்களை விரிவாக ஆராய்கிறது. மேலும், அ.ச. ஞானசம்பந்தன் மற்றும் தி.சு. நடராசன் போன்ற அறிஞர்களின் நவீனத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளுடன் கோதண்டபாணியாரின் சிந்தனைகளை ஒப்பீடு செய்து, 20-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் மறுமலர்ச்சியில் இந்நூலின் பங்களிப்பை மதிப்பிடுகிறது.[1]

2. திறவுச் சொற்கள் (Keywords)

தாய்மை, பாநலம், எழுத்தாண்மை, இலக்கியத் தரம், திறனாய்வுக்கலை, மனவியல், வழிபாடு, கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை, ஈரடி இருநூறு, நவீன அற இலக்கியம், குறள் வெண்பா, ராவ் சாகிப், தமிழ் மறுமலர்ச்சி.

3. முன்னுரை: தமிழ் அற இலக்கியப் பாரம்பரியமும் நவீன மாற்றங்களும்

இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி மட்டுமல்ல, அது ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு

விழுமியங்களை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்லும் ஊர்தியாகவும் செயல்படுகிறது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் தொடக்கக் காலமான சங்க காலத்தில், 'அகம்' மற்றும் 'புறம்' என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளின் கீழ் வாழ்வியல் விவரிக்கப்பட்டது.[4] இருப்பினும், கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தைய 'சங்கம் மருவிய காலம்' அல்லது 'இருண்ட காலம்' என்று அறியப்படும் களப்பிரர் காலத்தில், சமண மற்றும் பௌத்த மதங்களின் செல்வாக்கினால் அற இலக்கியங்கள் பெருமளவில் தோன்றின.[5]

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்று அழைக்கப்படும் இத்தொகுப்பில் திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி நானூறு போன்ற நூல்கள் தமிழரின் அறச் சிந்தனையை உலகளாவிய தளத்திற்குக் கொண்டு சென்றன. குறிப்பாகத் திருவள்ளுவரின் திருக்குறள், இரண்டடிகளில் ஏழு சீர்களில் பிரபஞ்ச உண்மைகளையும் வாழ்வியல் தத்துவங்களையும் பிழிந்து வழங்கியது.[6] இடைக்காலத்தில் பக்தி இலக்கியங்களின் எழுச்சியால் அற இலக்கியங்களின் வேகம் சற்றே குறைந்திருந்தாலும், 19 மற்றும் 20-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் இலக்கியம் ஒரு புதிய மறுமலர்ச்சியைக் கண்டது.[8]

ஐரோப்பியர்களின் வருகை, அச்சு இயந்திரத்தின் அறிமுகம் மற்றும் மேலைநாட்டுத் தத்துவங்களின் ஊடாட்டம் ஆகியவை தமிழறிஞர்களிடையே ஒரு புதிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின. இக்காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள், பண்டைய இலக்கிய மரபுகளைப் போற்றுவதோடு நின்றுவிடாமல், நவீன காலச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வுகாணும் வகையில் புதிய இலக்கியங்களை உருவாக்கினர். இத்தகையதொரு பின்புலத்தில், திருக்குறளின் ஆழத்தையும் எளிமையையும் ஒருங்கே கொண்டு உருவானதே கு. கோதண்டபாணி பிள்ளையின் 'ஈரடி இருநூறு' ஆகும்.[1]

4. நூலாசிரியர் கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை: ஒரு பன்முக ஆளுமை ஆய்வு

கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை (1896–1979) அவர்கள் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் மிகச்சிறந்த தமிழறிஞர்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். இவர் வெறும் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, ஒரு சிறந்த நிர்வாகி, ஆய்வாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர் மற்றும் சமூகச் சிந்தனையாளரும் ஆவார்.[11]

4.1. பிறப்பும் கல்வியும்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தின் கும்பகோணத்திற்கு அருகிலுள்ள செம்மங்குடியில் 29 அக்டோபர் 1896 அன்று குப்புசாமி மற்றும் வள்ளியம்மை இணையருக்கு மகனாகப் பிறந்தார்.[3] இவரது தொடக்கக் கல்வி குடவாசல் வட்டத்தில் உள்ள விடையல் கருப்பூரில் அமைந்தது. உயர்கல்வியைத் திருச்சி புனித சூசையப்பர் கல்லூரியில் பயின்று இளங்கலை (B.A.) பட்டம் பெற்றார். முறையான தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியைப் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி மற்றும் பண்டித சௌரிராஜன் ஆகியோரிடம் பெற்று, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றார்.[12]

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

4.2. அரசுப் பணியும் சமூகத் தொண்டும்

கோதண்டபாணி பிள்ளை அவர்கள் பிரித்தானிய இந்தியாவின் நிர்வாகத்தில் பல்வேறு உயர் பொறுப்புகளை வகித்தார். 1934 முதல் 1940 வரை மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் துணை ஆட்சியராகப் பணியாற்றினார். இரண்டாம் உலகப்போரின் போது தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியா திரும்பிய குடியேறியவர்களின் பாதுகாப்பு அதிகாரியாக (Protector of Emigrants) பணியாற்றிய இவரது சேவையை மெச்சி, அரசு இவருக்கு 'ராவ் சாகிப்' (Rao Sahib) பட்டம் வழங்கி கௌரவித்தது.[3] 1947 முதல் 1951 வரை அயல்நாட்டுச் செல்கைக் கட்டுப்பாட்டாளராகப் (Controller of Emigration) பணியாற்றிய இவர், நிர்வாகத்தின் கடினமான நேரங்களிலும் தமிழ் மொழியின் மீதான தனது பற்றினை ஒருபோதும் கைவிடவில்லை.[11]

4.3. இலக்கியப் பங்களிப்புகளும் நூல் பட்டியலும்

இவர் 1925 முதல் தனது இறுதி காலம் வரை இடைவிடாது எழுதி வந்தார். இவரது படைப்புகள் மொழியியல், இசை, திறனாய்வு மற்றும் மெய்ப்பொருளியல் எனப் பல துறைகளில் விரிந்து கிடக்கின்றன.

ஆண்டு	நூலின் பெயர்	வகை
1932	கதைமணிக்கோவை (Stories from Tolstoy)	மொழிபெயர்ப்பு - டால்ஸ்டாயின் கதைகள் [10]
1943	நெடுநல்வாடை திறன் ஆய்ந்து தெளிதல்	திறனாய்வு ஆராய்ச்சி [11]
1946	நெடுநல்வாடை பாநலம்	இலக்கியப் பண்பு ஆய்வு [11]
1953	ஈரடி இருநூறு	அற இலக்கியம் [1]
1959	பழந்தமிழ் இசை	இசைத் தமிழ் ஆய்வு [11]
1961	அறத்தாறு எது?	கட்டுரைகள் [11]
1962	திருக்குறள் காமத்துப்பால் உரை	உரை நூல் [11]
1968	Ancient Tamilians Philosophy of Life	ஆங்கில ஆய்வு [2]
1971	கம்பரும் மெய்ப்பாட்டியலும்	இலக்கியத் திறனாய்வு [3]
1972	திருமுருகாற்றுப்படை திறன்	திறனாய்வு [11]
1979	கீழை மேலை நாடுகளின் மெய்ப்பொருள் இயல் வரலாறு	மெய்யியல் மொழிபெயர்ப்பு [11]

இவர் உருசிய அறிஞர் லியோ டால்ஸ்டாயின் கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த முன்னோடி

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

ஆவார். டால்ஸ்டாயின் 'மனிதனுக்கு எவ்வளவு நிலம் தேவை?' போன்ற கதைகளைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் உலகளாவிய அற விழுமியங்களைத் தமிழ் மண்ணுக்குக் கொண்டு வந்தார்.[10]

5. 'ஈரடி இருநூறு' நூலின் கட்டமைப்பு மற்றும் உள்ளடக்கம்

'ஈரடி இருநூறு' நூல் 1953-இல் முதன்முதலில் கட்டுரை வடிவில் வெளியாகி, பின்னர் 1961-இல் முழுமையான நூலாக உருப்பெற்றது.[1] இந்நூல் இருநூறு குறள் வெண்பாக்களால் ஆனது. இந்நூலுக்கு அருட்டிரு அழகரடிகள் உரை எழுதியுள்ளார். கோதண்டபாணி பிள்ளை இந்நூலை மாம்பாக்கம் குருகுலத்திற்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.[11]

5.1. இயல் மற்றும் அதிகாரப் பகுப்பு

திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம் எனப் பகுக்கப்பட்டிருப்பது போல, ஈரடி இருநூறு நவீன காலத்திற்குத் தேவையான மூன்று முக்கியக் கோணங்களில் பகுக்கப்பட்டுள்ளது:

1. **கலையியல் (7 அதிகாரங்கள்):** கவிதை, இசை, பாடல் மற்றும் அழகியல் சார்ந்த விழுமியங்களை விளக்குகிறது.
2. **மன இயல் (7 அதிகாரங்கள்):** மனிதனின் அக உணர்வுகள், உளவியல் மற்றும் மனக்கட்டுப்பாடு குறித்துப் பேசுகிறது.
3. **உலகியல் (6 அதிகாரங்கள்):** குடும்பம், சமுதாயம், தாய்மை மற்றும் பொது வாழ்வு குறித்து விளக்குகிறது.[1]

தாய்மையில் தொடங்கி இளமையில் முடிவடையும் வகையில் அதிகாரங்கள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மிக எளிமையான நடையில் அமைந்துள்ளதால், கல்வியறிவில்லாதவர்களும் இரண்டு முறை கேட்டாலே பொருளைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பது இதன் சிறப்பம்சமாகும்.[1]

5.2. கடவுள் வாழ்த்து: அறத்தின் சாராம்சம்

நூலின் தொடக்கத்திலேயே ஆசிரியர் தனது வாழ்வியல் தரிசனத்தைக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் பதிவு செய்கிறார்:

"அன்பைப் பெருக்க; அமைதி தர; ஆருயிர்க் கின்ப மருள்க இறை" [1]

இப்பாடல் வெறும் இறைத் துதி மட்டுமல்ல, அது நூலின் மூன்று இயல்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு குறியீடு ஆகும். 'அன்பு' உலகியலையும், 'அமைதி' மனவியலையும், 'இன்பம்' கலையியலையும் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன.[1] அன்புள்ள இடத்தில் அமைதி இருக்கும், அன்பும் அமைதியும்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

இணைந்தால் இன்பம் பெருகும் என்ற தர்க்கத்தை ஆசிரியர் இங்கு நிறுவுகிறார்.

6. தாய்மை: உயிரியல் கடமையிலிருந்து உன்னத அறம் நோக்கி

ஈரடி இருநூறு நூலில் 'உலகியல்' பகுதியில் உறவுகளின் முதன்மையாகத் 'தாய்மை' போற்றப்படுகிறது. மனித வாழ்க்கை பல்வேறு உறவுகளால் சூழப்பட்டிருந்தாலும், தாய்மை எனும் உறவே எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது என்பது ஆசிரியரின் துணிபு.[1]

6.1. தாயன்பின் அளப்பரிய தன்மை

உலகில் உள்ள மற்றப் பொருட்களை அளவுகோல்கள் கொண்டு அளந்துவிடலாம், ஆனால் தாயின் அன்பை அளத்தல் இயலாத காரியம் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்:

"அளத்தல் எளிதாம் அனைத்தும்; அளப்பரிதாம் ஆழ்ந்து வளரன்னை அன்பு" (தாய்மை-4) [1]

இந்தக் கருத்து சங்க இலக்கியத்தின் 'நிலத்தினும் பெரிது' என்ற கருத்தாக்கத்தோடு ஒத்துப்போகிறது. தாயின் அன்பு என்பது ஆழமானதும் காலத்தால் வளர்ந்து கொண்டே இருப்பதும் ஆகும். இக்கருத்துத் திருவள்ளுவரின் "ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்" (குறள் 69) என்ற குறளோடு ஒப்பிடத்தக்கது.[15]

6.2. மகனின் கடமையும் தாயின் பொறுமையும்

தாயின் மனம் கோணாது நடந்து கொள்ள வேண்டியது ஒரு மகனின் தலையாய கடமையாகும். தாயின் மனம் சிறிது வருந்தினாலும் ஒருவனுக்கு ஆக்கம் தராது என்று கோதண்டபாணி பிள்ளை எச்சரிக்கிறார்.

"குற்றம் பொறுத்துக் குறை தவிர்க்குந் தாயன்பு பெற்றான், பெறும் பெரிய பேறு" (ஈரடி இருநூறு-8) [1]

நான்மணிக்கடிகை "என் செயினும் தாயிற் சிறந்த தமரில்லை" என்று கூறுவதை மேற்கோள் காட்டி, ஒருவன் செய்யும் தவறுகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு அவனது குறைகளை நீக்கும் தாயின் அன்பைப் பெறுவது மிகப்பெரிய பாக்கியம் என்று ஆசிரியர் விளக்குகிறார்.[1]

7. பாநலம்: கவிதை மற்றும் அழகியல் கோட்பாடுகள்

கலையியல் பகுதியில் 'பாநலம்' குறித்து ஆசிரியர் கூறும் கருத்துகள் நவீனத் திறனாய்வுப் போக்குகளுக்கு வித்திடுவதாக உள்ளன. கவிதை என்பது வெறும் வார்த்தை விளையாட்டு அல்ல, அது உள்ளத்தின் வெளிப்பாடு.

7.1. கவிதை உருவெடுக்கும் விதம்

கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் "உள்ளத்து உள்ளது கவிதை - இன்பம் உருவெடுப்பது கவிதை" என்ற கூற்றை கோதண்டபாணி பிள்ளையின் சிந்தனைகள் எதிரொலிக்கின்றன.[1] உள்ளம்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

ஒரு சுவையில் ஈடுபட்டால் உடனே பாட்டுத் தோன்றிப் பரத்தலால் அதனை 'பா' என்பர்:

"பட்டால் படுதலால் பாவென்ப பல்லோரும் தொட்டாலும் ஊறும் சுவை" (பாநலம்-8) [1]

இங்கு 'பட்டால்' என்பது மனதைக் கவர்வதைக் குறிக்கிறது. கவிஞன் என்பவன் கடலில் மூழ்கி முத்தெடுப்பவனைப் போன்றவன். பாட்டு எனும் கடலில் மூழ்கி ஒவ்வொன்றாக முத்து போன்ற கருத்துக்களை எடுத்து அதன் அழகில் மகிழ்கிறான்.[1]

7.2. கவிதையின் தெய்வத் தன்மை

கவிதை என்பது உள்ளத்தையும் உயிரையும் உருகச் செய்து இரண்டையும் ஒன்றாக்க வேண்டும் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்:

"உள்ளம் உருக உயிருருக ஒன்றாக்கிக் க்கொண்டதுபாக் கொள்ளக் குழைந்து" (பாநலம்-5) [1]

இத்தகையப் பாடல்கள் தெய்வப் படைப்பாகக் கருதப்படுகின்றன. பாட்டுக்கு 'நான்' எனும் அக உணர்வையும் புற உணர்வையும் அழிக்கும் ஆற்றல் உண்டு. அன்பு மேலோங்கி இருக்கும் பாட்டு எவரையும் வசப்படுத்தும்.[1] மேலும், இன்பம் தரும் கருவியாகப் பாடல் மாற்றப்படும்போது, அது இரும்பைப் பொன்னாக்கும் மருந்து போன்றது என்கிறார்:

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளாக்கும் பாவே இரும்பைப்பொன் ஆக்கும் மருந்து" (பாநலம்-10) [1]

8. இசையியல் மற்றும் உணர்வுநிலை

பாட்டிற்கு அழகு சேர்ப்பது இசை. மனத்தின் அழுக்குகளை அகற்றும் வல்லமை இசைக்கு உண்டு.

"உள்ளம் புகுந்தும் உயிர் புகுந்தும் ஊடுருவும் கள்ளப் புலன் கொள் இசை" (இசை-2) [1]

இசை மனிதனை மட்டுமல்லாது மற்ற உயிரினங்களையும் இசைய வைக்கும் ஒரு கருவி என்று 'தமிழர் தெய்வ வழிபாடுகள்' நூல் குறிப்பிடுவதை ஆசிரியர் வழிமொழிகிறார்.[1] பாலை நிலத்தைப் பண்படுத்தவும், பட்ட மரத்தைத் துளிர்க்க வைக்கவும் இசைக்கு ஆற்றல் உண்டு. உதயண குமார காவியத்தில் உதயணன் யாழிசையால் மத யானைகளைக் கட்டுப்படுத்தியதை ஆசிரியர் சான்றாகக் காட்டுகிறார்.[1]

9. எழுத்தாண்மை: எழுத்தாளனின் சமூகப் பொறுப்பு

எழுத்தை ஆள்பவன் எழுத்தாளன். அவனுக்கு மிகப்பெரிய சமூகக் கடமை இருக்கிறது என்று ஆசிரியர் கருதுகிறார். எழுத்தாளன் உலக நடை அறிந்து முறைப்படி எழுதினால், உலகம் புத்துணர்வு பெற்று இயங்கும்.[1]

9.1. எழுதுகோலின் வலிமை

வள்ளுவர் "விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம்" (குறள் 648) என்று கூறியதை முன்வைத்து, கோதண்டபாணி பிள்ளை வாளை விடக் கூர்மையானது எழுதுகோல் என்று நிறுவுகிறார். வாள்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

உடலை மட்டுமே தாக்கும், ஆனால் எழுத்து மனதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.

"வாளின் வலிதே எழுதுங்கோல் வல்லவர்க் காளின் அதுவே படை" (எழுத்தாண்மை-3) [1]

எழுத்தை முறையாகக் கையாளுபவனுக்கு அதுவே மிகப்பெரிய ஆயுதமாகத் திகழும். பாரதியார் 'எழுத்து தெய்வம்' என்று கூறியதை இங்கு நினைவுகூரலாம்.[1]

9.2. எழுத்தின் ஆழமும் தெளிவும்

ஒரு சிறந்த எழுத்து எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஆசிரியர் ஒரு நீரோட்டத்தை உவமையாகக் கூறுகிறார்:

"ஆழ்ந்தும் தெளிந்தும் அமர்ந்தோடும் நீரற்றே ஆழ்ந்தறிந்து தேர்ந்தோர் எழுத்து" (எழுத்தாண்மை-8) [1]

எழுத்தாளன் ஒரு விஷயத்தில் நுணுகிச் சென்று ஆராய்ந்து எழுதினால், அது ஆழமாகவும் தெளிவாகவும் செல்லும் நீரோட்டம் போல வாசகனை ஈர்க்கும்.[1] எழுத்து வேறு எழுத்தாளன் வேறு என்று பிரிக்க முடியாது; ஒருவனின் எழுத்தே அவனது இயல்பைக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும். எழுத்தாளனின் எழுத்து சமூகத்திற்கு ஆக்கமும் தரலாம், அழிவும் தரலாம்; எனவே சமூக நலன் கருதி எழுத வேண்டும் என்பது ஆசிரியரின் அறிவுரை.[2]

10. இலக்கியம்: இன்பமும் இலக்கும்

இலக்கியம் என்பது இன்பத்தைத் தருவது. 'இலக்கு + இயம் = இலக்கியம்' என்று ஆசிரியர் விளக்குகிறார். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதலை நூலின் பயனாக நன்னூல் குறிப்பிடுகிறது.[1] அ.ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் "புனையா ஓவியமே இலக்கியம்" என்று கூறியதை ஆசிரியர் வழிமொழிகிறார்.[19]

10.1. இலக்கியத்தின் அழியாத் தன்மை

சிறந்த இலக்கியம் என்பது காலம் கடந்தும் பேசப்பட வேண்டும். வாழ்க்கை என்பது இன்ப துன்பங்கள் கலந்தது. அந்த உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்கள் அழிவற்றத் துணையாக அமைகின்றன:

"இன்பெனினும் துன்பெனினும் ஏற்றளிசெய் நூலென்ப என்றும் அழிவின் துணை" (ஈரடி இருநூறு இலக்கியம்-6) [1]

கருத்து வளம் குறையாத இலக்கியங்களே ஒரு நாட்டின் உண்மையான சொத்து. நாட்டின் உயர்வுக்கு இலக்கியங்களே அடிப்படையாக அமைகின்றன.[1]

10.2. இலக்கிய சிதைவும் வணிகமும்

பணத்திற்காக இலக்கியத்தின் தரத்தைக் குறைப்பவர்களை ஆசிரியர் கடுமையாகச் சாடுகிறார். ஒரு

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

நூலின் தரத்தைப் பணத்திற்காகக் குறைக்கச் செய்பவன், ஒரு உயிரைக் கொலை செய்ய விலை பேசுவதற்குச் சமமானவன்:

"விலை கருதி நூல்தாழச் செய்வான் கொலை விலைக்குக் கொள்வாருள் வைக்கப்படும்" [1]

இது இன்றைய காலத்துத் தரமற்ற 'வணிக இலக்கியங்களுக்கு' ஒரு பெரும் எச்சரிக்கையாகும். நூலை மதிப்பீடு செய்வோர் (Reviewers) நேர்மையுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதை இது வலியுறுத்துகிறது.[1]

11. திறனாய்வுக் கலை: தேர்ந்தூட்டும் தாய்மை

இன்று திறனாய்வு என்பது ஒரு தனிக் கலையாக வளர்ந்துள்ளது. ஆனால், கோதண்டபாணி பிள்ளை அவர்கள் திறனாய்வாளனை ஒரு தாயுடன் ஒப்பிடுகிறார்.

11.1. திறனாய்வாளனின் இலக்கணம்

ஒரு நூலின் உட்பொருளை நுணுகி ஆராய்ந்து பிறருக்கு விளக்குபவன் 'தேர்ந்தூட்டும் தாய்' போன்றவன். ஒரு தாய் தன் குழந்தையின் பசி அறிந்து, அவளுக்குத் தேவையான சத்தான உணவை ஊட்டுவது போல, திறனாய்வாளன் வாசகனுக்கு எது தேவை என்பதை அறிந்து கூற வேண்டும்.[1]

11.2. நடுநிலைமை மற்றும் ஆய்வு நெறி

குறைகளையும் நிறைகளையும் சமமாகக் கருதி, நடுநிலையோடு ஆய்வு செய்வதே செம்மையான நெறியாகும். வள்ளுவர் கூறிய "குணம் நாடி குற்றமும் நாடி" (குறள் 504) என்ற நெறியையே ஆசிரியரும் வலியுறுத்துகிறார்.[1]

"ஆக்கல் அரிதாம் அழித்தல் மிக வெளிது நோக்கி நுவல்க திறன்" (திறன் ஆய்தல்-9) [1]

ஒரு நூலை உருவாக்குவது கடினமான செயல்; ஆனால் அதனைச் சிதைப்பது எளிது. எனவே, திறனாய்வாளன் மிகவும் கவனத்துடன் தன் கருத்தைப் பதிவு செய்ய வேண்டும். தி.சு. நடராசன் அவர்கள் 'திறனாய்வுக் கலை' நூலில் குறிப்பிடுவது போல, ஒரு நல்ல திறனாய்வாளன் பொறுப்புள்ள இலக்கியவாதியாகவும் வாசகனாகவும் இருக்க வேண்டும்.[2]

12. மன இயல் மற்றும் உளவியல் செய்திகள்

மனித மனம் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் எவ்வாறு மாறும் என்பதை ஈரடி இருநூறு நுணுக்கமாக விளக்குகிறது. "மனமின்றேல் மாந்தர் இனமின்றாம்" என்பது ஆசிரியரின் கூற்று.[1] தொல்காப்பியம் 'மனனை' ஆறாம் அறிவாகக் குறிப்பிடுவதோடு இது பொருந்திப் போகிறது.[21]

12.1. மனத்தின் ஆற்றல்

விலங்கு நிலையிலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்துவது அவனது மனமும் குணமுமே ஆகும். "ஆவதும் அல்லால் அழிவதும் தன் மனத்தால்" என்பது "தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா" என்ற

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

கணியன் பூங்குன்றனாரின் வாக்கை ஒத்துள்ளது.[1] மனம் ஒரு நிலையில் நில்லாதது; அதனை அடக்கி ஆள்பவனே அறிஞன். நவீன உளவியலில் பேசப்படும் ஆழ்மனம் (Subconscious) மற்றும் புறமனம் (Conscious) குறித்தச் சிந்தனைகள் பண்டையத் தமிழ் மெய்யியலில் 'மனம்' எனும் ஒற்றைச் சொல்லில் எவ்வாறு அடங்கியுள்ளன என்பதை ஆசிரியர் விளக்குகிறார்.[22]

13. வழிபாடு: ஆன்மாவைச் செம்மைப்படுத்தும் பயிற்சி

வழிபாடு என்பதை ஒரு 'பயிற்சி நெறி' என்று ஆசிரியர் வரையறுக்கிறார். இது மரபு ரீதியாக மனிதனைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறது. உடம்பின் வழியாக உயிர் அல்லது ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்துவதே வழிபாட்டின் நோக்கம்.[1]

13.1. உடலும் உயிரும்

திருமந்திரம் "உடம்பை வளர்த்தேனே உயிர் வளர்த்தேனே" என்று கூறுவதைப் போல, ஈரடி இருநூறும் உடலுக்கும் வழிபாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பைக் கூறுகிறது:

"உண்ண வளரும் உடலே வழிபாடு நண்ண வளரும் உயிர்" (ஈரடி இருநூறு வழிபாடு-7) [1]

உயிர் செம்மையுற வழிபாடு மிக அவசியம். வழிபாட்டை மேற்கொள்ளாத மனம் கொழுகொம்பு இல்லாத கொடியைப் போன்றது; அது படர வழியின்றி வாடும் என்பது ஆசிரியரின் எச்சரிக்கை.[1]

14. நவீனத் திறனாய்வாளர்களுடன் ஓர் ஒப்பீடு

கோதண்டபாணி பிள்ளையின் சிந்தனைகள் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் மற்றும் தி.சு. நடராசன் போன்றோரின் கருத்துக்களுடன் எவ்வாறு இணைந்துச் செல்கின்றன என்பதைப் பின்வரும் அட்டவணை விளக்குகிறது.

ஆய்வுக் கருப்பொருள்	**கோதண்டபாணி பிள்ளை**	**அ.ச. ஞானசம்பந்தன்**	**தி.சு. நடராசன்**
இலக்கிய வரையறை	இலக்கு + இயம் (வாழ்வியல் இலக்கு) [1]	புனையா ஓவியம் / வாழ்க்கை அனுபவம் [19]	மொழிசார் கலை / அழகியல் கோட்பாடு [2]
திறனாய்வாளர்	தேர்ந்தூட்டும் தாய் [1]	நுணுகி ஆராயும் அறிஞர்	பொறுப்புள்ள இலக்கியவாதி [20]
கவிதை	உள்ளம் உருகுதல் / தெய்வப் படைப்பு [1]	இன்பச் சுவை ஊட்டுவது	புலனெறி வழக்கம் / கலைவய உண்மை [2]
இசையின் பங்கு	புலன்களைக் கொள்ளும் ஆற்றல் [1]	-	கூட்டுக்கலை / ஒருங்கியைபு [2]

இந்த ஒப்பீடு கோதண்டபாணி பிள்ளையின் சிந்தனைகள் எவ்வளவு நவீனமானவை என்பதையும்,

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

அவர் பண்டைய மரபுக்கும் நவீனத் திறனாய்வுக்கும் இடையே ஒரு பாலமாகச் செயல்பட்டார் என்பதையும் காட்டுகிறது.[20]

15. வரலாற்று மற்றும் சமூகப் பின்னணி: 20-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் மறுமலர்ச்சி

கோதண்டபாணி பிள்ளை வாழ்ந்த காலம் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு பொற்காலம் எனலாம். உ.வே. சாமிநாதையர் சங்க இலக்கியங்களை அச்சேற்றித் தமிழ் உணர்வை மீட்டெடுத்தார்.[5] பாரதியார் கவிதை நடையை எளிமைப்படுத்தினார். இக்காலகட்டத்தில் 'தனித்தமிழ் இயக்கம்' மற்றும் 'தமிழிசை இயக்கம்' போன்றவை வலுவாக இருந்தன.[8]

கோதண்டபாணி பிள்ளை அரசுப் பணியில் இருந்து கொண்டே, தமிழிசையின் நுணுக்கங்களை 'பழந்தமிழ் இசை' நூலில் ஆராய்ந்தார்.[11] இவரது நிர்வாகப் பின்னணி (Deputy Collector / Controller of Emigration) உலகியல் விவகாரங்களை எதார்த்தமாகப் பார்க்கும் பார்வையை இவருக்கு வழங்கியது.[11] தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து திரும்பிய குடியேறியவர்களுடன் பணியாற்றிய அனுபவம், இவருக்கு மனித உறவுகளின் சிக்கல்களையும் அன்பின் அவசியத்தையும் போதித்திருக்கக்கூடும். இதன் விளைவே 'ஈரடி இருநூறு' நூலில் காணப்படும் உலகியல் யதார்த்தம் ஆகும்.[10]

16. முடிவுரை: 'ஈரடி இருநூறு' - காலத்தின் தேவை

அற இலக்கியங்களில் சற்று வேறுபட்டதாக கலையியல், மனவியல் மற்றும் உலகியல் என்று வாழ்வியலை ஒரு ரசனை கலந்த யதார்த்த நிலையில் ஈரடி இருநூறு தருகிறது. இந்நூல் வெறும் ஒழுக்கப் போதனையல்ல, அது ஒரு வாழ்வியல் வழிகாட்டி.[1]

திருக்குறளைப் போன்றே மிக எளிமையான, ஆனால் ஆழமான குறள் வெண்பாக்களைக் கையாண்டு, 20-ஆம் நூற்றாண்டின் சமூகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் கோதண்டபாணி பிள்ளை இதனைப் படைத்துள்ளார். தாய்மை, அன்பு, இசை, எழுத்து, திறனாய்வு, மனம் என இவர் தொட்டுச் செல்லும் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒரு தெளிவானப் பார்வை தெரிகிறது. இலக்கிய உலகில் மிகவும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒரு அரிய நூலாக இந்நூல் உள்ளது. 2023-ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசு இவரது படைப்புகளை 'நாட்டுடைமை' ஆக்கி கௌரவித்தது, இவரது தமிழ்ப் பணியின் மாட்சிக்கு ஒரு சான்றாகும்.[11] கோதண்டபாணி பிள்ளையின் ஈரடி இருநூறு, தமிழ் அற இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு மங்காத ஒளி விளக்காகத் என்றும் திகழும்.[1]

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm07042026.05

17. மேற்கோள் நூல்கள் மற்றும் ஆதாரங்கள் (References)

ஆய்வுக் கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள தரவுகள் மற்றும் மேற்கோள்கள் பின்வரும் ஆதாரங்களிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ளன:

[1]. கோதண்டபாணி பிள்ளை, கு. 'ஈரடி இருநூறு'. மாம்பாக்கம் குருகுல வெளியீடு, 1961.[1]

[2]. ஞானசம்பந்தன், அ.ச. 'இலக்கியக் கலை'. சரதா பதிப்பகம், 1953.[19]

[3]. நடராசன், தி.சு. 'திறனாய்வுக் கலை: கொள்கைகளும் அணுகுமுறைகளும்'. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2003.[20]

[4]. வள்ளுவர், திரு. 'திருக்குறள்'.[6]

[5]. விளம்பி நாகனார். 'நான்மணிக்கடிகை'.[1]

[6]. கோதண்டபாணி பிள்ளை, கு. 'பழந்தமிழ் இசை'. சென்னை பல்கலைக்கழகப் பாடநூல், 1959.[11]

[7]. திருமூலர். 'திருமந்திரம்'.[1]

[8]. உதயண குமார காவியம்.[1]

[9]. தமிழ்நாடு அரசு நாட்டுடைமை நூல்கள் அறிக்கை, ஏப்ரல் 2023.[11]

[10]. இராமசாமி, 'தி.சு. நடராசன் திறனாய்வுப் பார்வைகள்', வலைப்பதிவு கட்டுரை, 2020.[2]

[11]. வெங்கடேஷ் குமார், 'Tolstoy Embracing Tamil', Open Book Publishers, 2024.[10]

CC BY